

mente altsaa, at man burde søge at faae disse Plantager, hvis Administration han dadelde — jeg skal ikke sige om med Rette eller Urette; det er muligt, at det ærede Medlem har fuldkommen Ret deri, at deres Administration kan lade Reget tilbage at vinde — udstykkede, og saa lade den sorte Befolkning faae Afgang til at faae saadanne Parceller overlade, som den saa kunde dyrke paa egen Regning mod en Afgift. Jeg vil dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke er gjort dermed. Den Lante har jo heller ikke været Kommissionen ganske fremmed, thi det ærede Medlem vil have set dens Udtalelser om det saakaldte Squattersystem, som er det, det ærede Medlem nærmest tænker paa, nemlig en Art Forpagning af mindre Lodder. Der er imidlertid forskellige Ulemper derved og forskellige Ting at tage i Betragtning. For det Første er det jo ikke nok med Jorden alene, der maa ogsaa have et Hus. Det koster ganske vist ikke Meget, men det skal dog til, og dernæst Redskaber, kort sagt, lidt Driftkapital, og det er kun saa Negre, der ere i Besiddelse af den. Men dernæst kommer der et Spørgsmaal, som først maa afgjøres, før man overhovedet gaar til denne Sags Behandling, og det er Spørgsmaalet om Fællesskuffertogevieret; thi hvad i al Verden nytter det en saadan Mand, at han dyrker Sulferrør, naar han dog ikke kan have en Fabrik til at lave Sulfur paa, han kan selvstændig ikke afholde de Udgifter, som ere fornødne herfor. Forudbetningen for, at Sulfurdyrkingen paa denne Maade overhovedet skal faae nogen Udbylting, er derfor, at man først har tilveiebragt Fællesskuffertogevieret, til hvilke disse mindre Landmænds Produkter kunne affattes. Hvorvidt denne Ordning nu vil virke rigtig godt, forældende i enhver Retning, navnlig i moralsk Henseende paa den sorte Befolkning, kan der mulig være nogen Tvivl om. Jeg maa tilstaa, det var en af de Foranstaltninger, som jeg, da jeg gjorde mig bekendt med dette Spørgsmaal, syntes allerbedst om, en af dem, jeg har søgt at trænge saa vidt ind i som muligt, og hvor jeg navnlig søgte at komme paa det Rens med den sorte Befolknings Deer i saa Henseende. Jeg skal da sige, at jeg blev noget tvivlende, da jeg hørte de Meninger i saa Henseende, som gavede sig tilkendende hos selve denne Befolkning. Jeg skal ikke anføre mange af dem, men der er en, jeg skal anføre og som kan konstateres, thi den blev ikke sagt under 4 Dine, men i Vidners Tilstedeværelse. Det var en sort Mand, saa sort, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds ikke kunde ønske ham forttere. Han blev spurgt om, hvad han mente om denne Squatterinstitutionens Fremgang, hvorledes han antog, at disse Mænd, naar det nu blev gjort dem muligt at faae et saadant Stykke Land for rimelig Betaling eller Leie, vilde stille sig, hvorledes det vilde virke paa dem. Han betænkte sig temmelig længe, men til

Slutning sagde han med et overordentlig polist Emil: „I think they will steal“, eller oversat paa Dansk: Jeg tænker, de ville stjele. Det var det Resultat, han kom til; og til yderligere Forklaring bemærkede han, at de vilde nok dyrke lidt Sulfur paa deres egne smaa Marker, men naar disse laa omkring ved Andres større Marker, vilde de søge at faae deres Øst forøget paa en Maade, der ikke vilde vidne om noget høit moralsk Standpunkt (Afbrydelse af Berg). Ja, det er virkelig Tilfældet, det sagde han, det kan konstateres, og jeg skal med Fornøielse konstatere det for det ærede Medlem, hvis han ønsker det. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds har et Fortrin fremfor det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) — ja, det er sandt, idag kom dog det førstnævnte ærede Medlem til med den samme Bemærkning, som jeg saanedes hos ham iforgaars — at han strax erkjendte, at Orden og Ro ere vi forpligtede til at sørge for (Th. Nielsen). Det saade ogsaa jeg strax. Jeg har ikke hørt det ærede Medlem sige det før idag, men vi ere altsaa nu enige. Hvorledes dette nu skulde ske paa anden Maade end derved, at der blev holdt en dansk Besætning derovre, kom kun frem fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds, der talte om, at man burde indrette en Borgervæbning paa Len. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at Militæret skulde hovedsagelig være Borgervæbning, og Medlemmerne af denne Borgervæbning skulde da, formoder jeg, paa Omgang gjøre den Tjeneste, som er nødvendig; thi den daglige Tjeneste er nødvendig til Opretholdelse af Orden i Landet. Der maa stadig gjøres Patrouilletjeneste, og der maa stadig være en Stykke tilstede for at kunne assistere denne Patrouillering, naar Noget foreskalder. Derfor det nu er det ærede Medlems Mening, at der skulde indrettes en Art Værnepligt, saa skulde der altsaa en Uddannelse til, og de Værnepligtige skulde tjene en vis Tid. Alt dette vilde fordrø et Apparat, der vilde blive overordentlig dyrt, og er det Meningen, at det altsaa skulde være en Omgangstjeneste, tror jeg, at det vilde virke overordentlig hemmende og forstyrrende paa alle mulige Forretningsforhold derovre (Afbrydelse af Berg); det tror jeg, at det ærede Medlem selv vil komme til Erkjendelse af. Men jeg vil sige det ærede Medlem, at ogsaa af anden Grund vil jeg ikke kunne give min Stemme dertil. Det ærede Medlem har vist herved — jeg tror ogsaa hans Udtalelser gjøre det klart — kun tænkt paa den hvide Befolkning, og ikke paa ogsaa at inddrage de Sorte under den almindelige Borgervæbning. Det ærede Medlem har vist idetmindste hovedsagelig tænkt paa de Hvide. Jeg siger dertil, at medens jeg godt kan gjøre mig fortrolig med den Lante, at man har en Borgervæbning, der træder til under ekstraordinære Forhold, og at den kunde være sammensat af alle